

Arrest

nr. 135 017 van 12 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 18 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. CHÂTEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het Rachidieh vluchtelingenkamp in Libanon. U bent geregistreerd bij UNRWA. Uw vader was vroeger lid van de revolutionaire raad. Dit was een organisatie die opgericht werd door de gewezen Palestijnse leider X. In de periode 1989-1990 was er een conflict tussen de revolutionaire raad en de Fatah beweging. Vele mensen werden vermoord tijdens dit conflict en de revolutionaire raad werd stopgezet. Uw vader woonde en werkte nog in het kamp, echter hij bleef weg van de politiek.

Uzelf besliste in 2005 om te gaan werken voor de Fatah beweging omwille van financiële redenen. Van 2005 tot 2008 werkte u als lijfwacht voor de Fatah officier J.(...) D.(...). In 2008 raakte uw familie in conflict met S.(...) H.(...), een Fatah getrouwe, over bouwmaterialen die gestolen geweest zouden zijn uit jullie boerderij. Er volgde een handgemeen en later kwam het tot een vuurgevecht. Niemand

raakte gewond. U werd echter wel administratief aangehouden, maar kort nadien werd u vrijgelaten. Een maand later werd u gevraagd om voor een andere eenheid te gaan werken in Zater. U werkte gedurende tien maanden voor ongeveer drie uur per week voor deze andere eenheid. Na die tien maanden werd u opeens beschuldigd wapens gestolen te hebben. U werd gearresteerd, vijf dagen vastgehouden en mishandeld. Het waren valse beschuldigingen. Uiteindelijk heeft een vriend van u, A.(...) R.(...) A.(...), die overigens ook de verantwoordelijke was voor de gevangenis waarin u zat, u laten ontsnappen. U ging naar het noorden van Libanon, waar u ongeveer twee maanden en een half bij een nicht van u verbleef. Daarna reisde u via Syrië en Turkije naar België, waar u op 9 april 2010 een asielaanvraag indiende bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

In het jaar 2013 zou uw vader zijn vermoord in het kamp.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een UNRWA registratiekaart, een Palestijnse vluchtelingenkaart uit Libanon, een brief van de volkscommissie, een rijbewijs, een overlijdensakte van uw vader en medisch attest in verband met de dood van uw vader, twee arrestatiebevelen, een badge en een geboorteakte. Alle documenten zijn originelen, behalve de attesten in verband met de dood van uw vader. Deze documenten zijn gelegaliseerde kopieën.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 5). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Ten eerste heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw vader een politiek profiel had. Hoewel u stelde dat uw vader de graad van 'eerste assistent' had en dat hij lid was van de 'revolutionaire raad' heeft u dit geenszins aangetoond met feitelijke kennis over de functie van uw vader (CGVS, p. 5-7). Zo blijkt u slechts te weten dat deze organisatie de 'bevrijding van Palestina' beoogde en dat de naam van de directeur van het kamp, van de revolutionaire raad, 'A.(...) A.(...)' is (CGVS, p. 7). Dit laatste zou u gemakkelijk kunnen weten aangezien u stelde er gedurende 25 jaar woonachtig geweest te zijn (CGVS, p. 3). Dit is echter geen bewijs voor uw bewering dat uw vader gewerkt heeft voor de revolutionaire raad. Het feit dat uw vader u op oudere leeftijd niet zou hebben willen vertellen over zijn activiteiten is evenmin geloofwaardig (CGVS, p. 7). U stelde immers dat uw vader in 1999 of 2000 beschoten werd en gewond raakte aan zijn schouder en zijn been (CGVS, p. 8). U verklaarde eveneens dat uw vader niet het enige slachtoffer was en dat ook andere ex-leden van de revolutionaire raad een doelwit vormden (CGVS, p. 8). Indien uw vader bijna dodelijk geraakt werd omwille van conflicten uit het verleden, is het niet aannemelijk dat hij hierover niet gesproken zou hebben in de periode die u noemde of daarna. Bovendien is het bevreemdend dat uw vader u niet zou hebben tegengehouden toen u ging werken voor de Fatah beweging (CGVS, p. 6). Hij zou het 'geen goed idee' gevonden hebben, maar verder niets hebben ondernomen (CGVS, p. 6). Nochtans stelde u doorheen uw verklaringen dat leden van de revolutionaire raad nog steeds het slachtoffer zijn van de Fatah beweging. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u werk zou hebben aangenomen bij Fatah, wetende dat u de zoon bent van een gewezen lid van deze revolutionaire raad. Dit kon immers een risico vormen voor uw eigen leven. U heeft dan ook op geen enkele wijze aangetoond dat uw vader een politiek profiel had (werkzaam voor

de revolutionaire raad) en dat uw familie daarom een reden had om de Fatah beweging in het kamp te vrezan. Uw versie van de feiten is niet geloofwaardig.

Voorts is het opmerkelijk dat de Fatah beweging u nog lieten werken als lijfwacht nadat uw familie betrokken was in een vuurgevecht tegen Fatah leden (CGVS, p. 8, 9). De feiten waarnaar u verwijst zijn ernstig genoeg voor deze beweging om u langdurig aan te houden en te ontslaan. Geen van beide lijken echter gebeurd te zijn. Volgens uw verklaringen was u snel op vrije voeten en na een maand kreeg u werk bij een andere eenheid toegewezen (CGVS, p. 8, 9). De manier van handelen van de Fatah beweging is geenszins geloofwaardig in de context die u schetste.

Verder verklaarde u dat u na tien maanden 'opeens' beschuldigd werd van wapendiefstal, met mishandeling en gevangenschap tot gevolg. U zou niet geweten hebben waarom u hiervan beschuldigd werd (CGVS, p. 9). Zoals reeds vermeld is het niet aannemelijk dat de Fatah beweging u nog in dienst zou houden nadat u geschoten had op hun leden, bovendien wetende dat uw vader ooit tot het vijandige kamp van de revolutionaire raad had behoord. Dit gegeven alleen is weinig geloofwaardig. Het is bovendien opmerkelijk dat de feiten waar u naar verwijst 'tien maanden' later opeens gebeurden, terwijl de beweging toch de kans had gehad om u te straffen na het vuurgevecht dat had plaatsgevonden. U echter gevraagd waarom u opeens van zulk een diefstal beschuldigd werd, stelde u dat u 'denkt' dat het was omwille van de problemen tussen 'hen' en uw 'familie' en omwille van het feit dat u een 'officier' geslagen had (CGVS, p. 9, 10). Zoals hierboven vermeld is deze uitleg echter ongeloofwaardig omdat de Fatah beweging reeds de kans had gekregen om zich te wreken indien zij dit wilden. U expliciet vragen gesteld naar de reden van deze plotse gebeurtenis, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p. 10). Op een gegeven moment stelde u dat Fatah verschillende groeperingen had en dat deze ook tegen elkaar vochten (CGVS, p. 10). Dit is echter een algemene uitleg die niet bewijst waarom u in dienst bleef bij Fatah terwijl u op iemand had geschoten en dan opeens na tien maanden evenwel problemen krijgt met dezelfde beweging (CGVS, p. 10). U bleef immers voor dezelfde groepering werken van Fatah (CGVS, p. 10). Andermaal kan uw versie van de feiten niet overtuigen.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u niet weet of A.(...) R.(...), de vriend die u vrijliet, de toestemming had gekregen van de leiders van Fatah om u vrij te laten of dat hij op eigen houtje handelde (CGVS, p. 9-11). Bevreemdend is ook dat uit uw verklaringen blijkt dat u geen contact meer gehad hebt met deze 'vriend', noch dat u informatie verzameld heeft over de situatie in het kamp in de context van een mogelijke terugkeer. Er kan immers verondersteld worden dat A.(...) R.(...) problemen gekend zou hebben met de Fatah beweging indien gebleken was dat u ontsnapt was uit de gevangenis die onder zijn verantwoordelijkheid viel (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt dit geenszins. Hij zou 'ziek' zijn en in het kamp wonen. Hij bleef bovendien gewoon werken (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat uw familie of uzelf contact gezocht zou hebben met A.(...) R.(...) over uw eigen situatie. U gevraagd of uw vader nog contact had met deze man voor informatie, stelde u gewoonweg dat u het kamp verlaten heeft en dat uw vader niemand heeft gecontacteerd (CGVS, p. 11). Verder stelde u dat Fatah nog steeds op zoek is naar u (CGVS, p. 11). Het is echter niet aannemelijk dat u een contactpersoon heeft bij Fatah in het kamp, doch dat u niet concreet op de hoogte bent van zijn situatie, noch dat u hem gevraagd heeft naar de context van uw arrestatie, de bevrijding, uw terugkeer en alle details waarvan u duidelijk niet op de hoogte bent. Uw versie van de feiten kan andermaal niet overtuigen.

Wat betreft de originele documenten die u neerlegde om uw identiteit te bewijzen, meer bepaald uw geboorteakte, uw Palestijnse vluchtelingenkaart en rijbewijs, dient er slechts opgemerkt te worden dat deze gegevens op zich niet in twijfel getrokken worden. U legde ook een originele UNRWA registratiekaart van uw familie neer waaruit blijkt dat u recht had op de bijstand van UNRWA. Hoewel u enerzijds opmerkte tijdens het gehoor van het CGVS dat u 'niets' kreeg van UNRWA en dat u daarvoor een 'bemiddelaar' nodig zou hebben (CGVS, p. 4, 5), blijkt anderzijds dat uw zussen werkzaam zijn voor de UNRWA als leerkracht, dat u naar een UNRWA school bent geweest en dat u voor bepaalde medische diensten gebruik kan maken van de medische zorgen van UNRWA (CGVS, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat uw familie geen gebruik kon maken van de diensten van UNRWA, integendeel. Betreffende de originele bagde die u neerlegde kan er gesteld worden dat het mogelijk is dat u gewerkt heeft voor Fatah. Dit is echter geen bewijs van het profiel van uw vader, zijn problemen en de problemen die u zelf ondervonden zou hebben. De originele brief van het volkscomité en de twee originele arrestatiebevelen zouden bewijzen dat u gezocht wordt door de Fatah beweging. Het is echter opvallend dat deze brieven wel gehandtekend zijn, echter geen enkele naam bevatten van de persoon die dit bericht heeft opgesteld of hiervoor de verantwoordelijkheid draagt. U hiernaar gevraagd, stelde u dat het ondertekend werd door 'iemand' van de administratie van Fatah (CGVS, p. 13). Noch bevatten deze documenten een nummer. U hiernaar gevraagd, stelt u dat dit effectief niet het geval is en dat alles moet vermeld worden en u niet weet hoe dit komt (CGVS, p. 13). Bovendien blijkt uit de vertaling van de arrestatiebevelen dat dit interne documenten zijn en kan de vraag gesteld worden hoe die in uw bezit zijn gekomen (zie vertaling groene map). Dit soort 'authentieke' documenten hebben

daarenboven slechts bewijswaarde in de context van een geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. De documenten die het bewijs zouden vormen voor de moord op uw vader zijn gelegaliseerde kopies. Op basis van deze documenten kan er niet gesteld worden dat de man die in deze documenten genoemd wordt uw vader is, noch bewijzen deze documenten uw asielrelaas (zie vertaling in groene map + CGVS, p. 12-13).

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De oorlog in Syrië en de massale influx van Palestijnse vluchtelingen van Syrië naar Libanon blijkt voorts geen invloed te hebben op de procedures of toegang tot het Libanese grondgebied.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rachidieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Hoewel u enerzijds opmerkte tijdens het gehoor van het CGVS dat u 'niets' kreeg van UNRWA en dat u daarvoor een 'bemiddelaar' nodig zou hebben (CGVS, p. 4, 5), blijkt anderzijds dat uw zussen werkzaam zijn voor de UNRWA als leerkracht, dat u naar een UNRWA school bent geweest en dat u voor bepaalde medische diensten gebruik kan maken van de medische zorgen van UNRWA (CGVS, p. 4-5). Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat uw familie geen gebruik kon maken van de diensten van UNRWA, integendeel. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw familie een eigen huis heeft in het kamp (CGVS, p. 3). U werkte in de carrosserie (CGVS, p. 4). Uw oudste broer werkt in de bouw en twee andere broers werken in de landbouw. U stelt dat jullie boerderijen hebben (CGVS, p. 3, 6). Bovendien stelde u dat uw familie de hulp van UNRWA momenteel niet nodig heeft (CGVS, p. 4, 5). Uw familieleden wonen nog allemaal in het vluchtelingenkamp, ze werken en financieel hebben ze het momenteel goed (CGVS, p. 5).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk

en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politieke moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker weet weinig over de vroegere politieke activiteiten van zijn vader omdat hij slechts vijf of zes jaar oud was toen de revolutionaire raad werd stopgezet en zijn vader stopte met zijn politieke activiteiten. Toen zijn vader in 1999 of 2000 beschoten werd, was verzoeker ook slechts vijftien of zestien jaar. Verzoekers vader wilde zijn jonge zoon niet bij deze problemen betrekken en hem op die wijze beschermen. Het is ook aannemelijk dat verzoekers vader het verleden wilde vergeten om zijn familie te beschermen en verzoeker, zelfs als volwassene, steeds op afstand heeft willen houden van de politiek, omwille van het gewelddadig klimaat dat heerst in het kamp. Verzoeker had om financiële

redenen werk nodig en er zijn weinig mogelijkheden tot tewerkstelling in het kamp. Vandaar dat hij vanaf 2005 gewerkt heeft voor de Fatah, ondanks de bezwaren van zijn vader. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het opmerkelijk vindt dat verzoeker na het vuurgevecht tegen Fatah leden nog een maand als lijfwacht heeft kunnen werken voordat hij naar een andere eenheid werd gestuurd, wenst verzoeker erop te wijzen dat de vrienden die kwamen helpen tijdens het vuurgevecht ook Fatah leden waren. Binnen de Fatah zijn er veel verschillende groepen die soms tegen mekaar vechten. Betreffende de beschuldiging van wapendiefstal is het inderdaad zo dat verzoeker niet weet waarom hij hier plots van beschuldigd werd. Verzoeker kan alleen maar gissen naar redenen, zoals de onmin tussen zijn familie en de Fatah beweging, en heeft na zijn vlucht niet de mogelijkheid gehad om te achterhalen wat de redenen voor deze beschuldiging waren. Zijn familieleden hebben dit niet verder onderzocht omdat ze nog steeds bang zijn van de Fatah. Het is ook logisch dat verzoeker achteraf nooit contact heeft gezocht met A. A. aangezien dit A. A. enkel in de problemen had kunnen brengen. Op dit ogenblik lijdt A. A. aan kanker en hij is ernstig ziek. Betreffende de veiligheidssituatie in Libanon, stelt verzoeker dat de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen werd eind juni en er derhalve nog geen rekening gehouden is met de nieuwe oorlogstoestand tussen Israël en de Palestijnen, die sinds juli opnieuw woedt. De toestand in het vluchtelingenkamp Rachidieh, dat in het zuiden van Libanon aan de grens met Israël ligt, is sinds het begin van het conflict nog moeilijker geworden. Er zouden immers ook raketten vanuit Zuid-Libanon naar Israël zijn afgevuurd. Er zijn momenteel zeer strenge veiligheidsmaatregelen opgelegd door het Libanese leger.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een persartikel toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit Libanon de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Ook uit verzoekers verklaringen blijkt hij bij UNRWA geregistreerd stond en over een UNRWA-kaart beschikte, scholing genoot in een UNRWA school en kon rekenen op bepaalde medische zorgen van UNRWA (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 5, 12). Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De vraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

2.11. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan de situatie van ernstige onveiligheid die verzoeker ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker er geenszins in slaagt aannemelijk te maken dat zijn vader politiek actief was (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Verzoeker stelt immers dat zijn vader lid was van de revolutionaire raad en de functie van 'eerste assistent' had, maar blijkt verder bijzonder onwetend omtrent de politieke activiteiten van zijn vader (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Zo weet verzoeker met betrekking tot de activiteiten van zijn vader bij de revolutionaire raad slecht dat hij er gewerkt heeft en dat hij gewapend was (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Verder kan verzoeker 'niets speciaals' vertellen over de rol van zijn vader bij de revolutionaire raad (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Gevraagd wie de leider van zijn vader bij de revolutionaire raad was of wie er onder hem stond, antwoordt verzoeker slechts dat A. A. de vertegenwoordiger was van de revolutionaire raad in het vluchtelingenkamp waar hij gedurende vijftientig jaar woonde (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 8). Wie de algemene leider van de revolutionaire raad was weet verzoeker echter niet (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Voorts stelt verzoeker dat de organisaties doelstellingen hadden zoals het bevrijden van Palestina, maar zou hij zich niets herinneren van de activiteiten van zijn vader omdat hij jong was en omdat zijn vader hem ook op oudere leeftijd geen antwoorden wou geven op zijn vragen en er niet over wou praten (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 8). De Raad stelt echter vast dat verzoeker eerder verklaarde dat zijn vader vaak sprak over het feit dat hij het geen goed idee vond dat verzoeker lid werd van de Fatah beweging (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Dat verzoekers vader hierbij niets zou verteld hebben over zijn activiteiten voor de revolutionaire raad om verzoeker te overtuigen niet bij Fatah te gaan werken is geenszins aannemelijk (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7, 8). Verzoeker verklaart immers zelf dat Fatah de leider van de revolutionaire raad vermoordde en dat er veel problemen waren tussen leden van de revolutionaire raad en Fatah (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7). Nog volgens verzoeker waren er nog steeds dagelijks problemen tussen leden van de revolutionaire raad en Fatah, werd zijn vader in 1999 of 2000 beschoten en werden andere leden van de revolutionaire raad vermoord (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Dat verzoekers vader in deze context toeliet dat verzoeker in 2005 voor Fatah ging werken, is dan ook geenszins aannemelijk (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn vader hem wou beschermen door hem niet te betrekken bij zijn problemen en hem, zelfs toen hij volwassen was, steeds op afstand heeft willen houden van politiek, stelt de Raad vast dat niet kan worden aangenomen dat verzoekers vader hem zou overtuigen om niet bij Fatah te gaan werken door hem in te lichten over zijn verleden bij de revolutionaire raad. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker als zoon van een lid van de revolutionaire raad, die enkele jaren voordien nog beschoten werd door leden van Fatah, bij Fatah zou gaan werken louter en alleen omwille van financiële redenen en zo zichzelf en zijn familie in gevaar bracht (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7, 8). Verzoeker verklaart immers zelf dat de leden van Fatah nog steeds wraak wilden en dat de enige wens van zijn vader was om geen problemen te krijgen (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Verzoekers verklaring dat hij nog jong was en niet wist welke nadelen er zouden zijn als hij voor Fatah werkte, kan geenszins overtuigen (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker, die in 1984 geboren werd, reeds 20 of 21 jaar was toen hij in 2005 voor Fatah ging werken (stuk 5, gehoorverslag, p. 1, 5). Bovendien werd verzoekers vader in 1999 of 2000 volgens zijn verklaringen beschoten door Fatah leden en waren er dagelijks problemen, waardoor geenszins kan worden aangenomen dat verzoeker de gevolgen van lidmaatschap bij Fatah niet kon inschatten (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 8). Voorts merkt de Raad nog op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn lidmaatschap bij Fatah. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers dat hij sinds 2003 lid en bewakingssoldaat was bij Fatah en voordien reeds bij de Fatah-jeugd was (stuk 14, vragenlijst, p. 2). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij sinds 2005 werkte voor Fatah als lijfwacht, maar dat hij voor het overige geen echte activiteiten deed voor Fatah (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voordien reeds lid was van de Fatah-jeugd en verzoeker stelt bovendien dat hij slechts uit financiële overwegingen voor Fatah ging werken (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6).

Tevens stelt verzoeker dat hij in 2008 betrokken geraakte bij een schietincident met andere Fatah-leden, nadat een van hen bouw materiaal van zijn familie had gestoken (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Verzoeker zou hierbij samen met vrienden teruggeschoten hebben naar Fatah-leden aan het bureau van Fatah (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). In deze context is het echter geenszins aannemelijk dat verzoeker een maand later opnieuw bij dezelfde Fatah-groepering kon gaan werken, zij het op een andere plek (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10). Verzoekers tracht dit te verklaren doordat er niemand gewond geraakte bij dit schietincident en dat het feiten waren tussen twee Fatah-groeperingen, hetgeen wel vaker gebeurde (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Ook in onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat er binnen Fatah verschillende groepen bestaan die soms tegen mekaar vechten. De Raad merkt echter op dat dit

geenszins kan overtuigen, nu verzoeker ook de officier voor wie hij werkte geslagen zou hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Bovendien zou verzoeker zich voor dit schietincident samen met zijn vader, die als lid van de revolutionaire raad veel problemen zou hebben gekend met Fatah, naar het bureau begeven hebben om een Fatah lid te beschuldigen van de diefstal van bouw materiaal (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 8). Verzoeker verklaart weliswaar dat zijn vader zich naar huis begaf voor het schietincident plaatsvond, maar het is geenszins aannemelijk dat verzoeker, als lijfwacht bij Fatah, zich in het bijzijn van zijn vader, die door Fatah geïsoleerd werd, naar het Fatah bureau durfde begeven (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Overigens merkt de Raad op dat verzoeker dit schietincident geheel onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 14, vragenlijst, p. 2). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 14, vragenlijst, p. 1). Bovendien verklaarde verzoeker aan het begin van zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij alle redenen die aanleiding gaven voor zijn vertrek beknopt kon weergeven (stuk 5, gehoorverslag, p. 2).

Vervolgens stelt verzoeker dat hij tien maanden nadat hij opnieuw bij Fatah aan de slag ging en dacht dat het probleem was opgelost, plots door Fatah-officiers beschuldigd werd van wapendiefstal (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat er de nacht dat hij de wacht hield wapens gestolen werden (stuk 14, vragenlijst, p. 2). Verder stelde hij dat hij niet precies weet waarom hij beschuldigd werd, maar geloofde hij dat deze beschuldiging iets te maken had met de problemen die er waren tussen Fatah-oversten in het kamp (stuk 14, vragenlijst, p. 2). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker dan weer geen idee te hebben waarom hij van wapendiefstal beschuldigd werd, maar denkt hij dat het te maken heeft met de problemen tussen zijn familie en Fatah en het feit dat hij een officier geslagen had (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Opnieuw gevraagd waarom hij na tien maanden plots beschuldigd werd van wapendiefstal, stelt verzoeker dan weer dat hij het nooit begrepen heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Daarnaast blijkt verzoeker bijzonder onwetend omtrent de omstandigheden waarin hij werd vrijgelaten. Zo verklaart verzoeker dat hij in het geheim werd vrijgelaten door A. R., die zei dat hij moest ontsnappen (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Vervolgens stelt verzoeker dan weer dat A. R. misschien een akkoord had met de leiders om hem te laten ontsnappen (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Even later stelt verzoeker opnieuw dat A. R. hem wou helpen omdat hij wist dat verzoeker onschuldig was (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Verzoeker weet echter niet of dit de waarheid is, omdat A. R. misschien samenwerkte met de officiers (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Bovendien zou verzoeker, noch zijn vader, zich geïnformeerd hebben bij A. R., die nochtans gewoon in het kamp bleef wonen (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat hij geen contact opnam met A. R. omdat dit A. R. enkel in de problemen kon brengen. Gevraagd of er na verzoekers vertrek iets gebeurde met A. R., verklaarde verzoeker echter dat er niets speciaals gebeurde en dat hij gewoon bleef werken als bewaker bij Fatah (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Het is echter niet aannemelijk dat A. R. als verantwoordelijke geen problemen zou krijgen nadat hij verzoeker in het geheim liet ontsnappen uit gevangenschap (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10, 11). Hierop gewezen stelt verzoeker opnieuw dat hij niet weet wat de echte reden voor zijn vrijlating was (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). De Raad ziet echter niet in waarom Fatah nog op zoek zou zijn naar verzoeker, indien A. R. verzoeker met toelating van de Fatah-officiers vrijliet en Fatah hem aldus bewust vrij liet (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10, 11). Waar verzoeker er in onderhavig verzoekschrift op wijst dat A. R. aan kanker lijdt en ernstig ziek is, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker niet kan verklaren hoe het komt dat de door hem neergelegde arrestatiebevelen geen naam bevatten van de persoon die het ondertekend heeft en de verantwoordelijkheid draagt voor zijn arrestatie (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Verzoeker stelt slechts dat het ondertekend werd door iemand van de administratie van Fatah, die voor de autoriteiten werkt (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Erop gewezen dat er evenmin een registratienummer op deze documenten staat, stelt verzoeker dat hij niet weet waarom dit niet vermeld staat en dat hij de documenten zo gekregen heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Bovendien bevestigt verzoeker dat deze gegevens zouden moeten ingevuld zijn en dat hij niet weet hoe het komt dat dit niet gebeurd is (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Voorts blijkt uit de vertaling van de door verzoeker neergelegde arrestatiebevelen dat dit interne documenten zijn, gericht aan de veiligheidsdiensten en de gewapende strijdcentra in de regio's en de kampen in Libanon. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker deze documenten in handen kreeg.

2.12. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder dat zijn familie, ondanks het feit dat zij geregistreerd stonden bij UNRWA en over een UNRWA-kaart beschikten, niets van UNRWA kreeg en nooit op hun steun kon rekenen (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 12). Volgens verzoekers verklaringen deed de UNRWA haar werk niet goed en kan je enkel hulp krijgen als je een bemiddelaar hebt (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). De Raad stelt echter vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk bepaalde steun verkreeg van UNRWA. Zo ging verzoeker naar een UNRWA-school en kon hij rekenen op bepaalde medische diensten (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 5). Bovendien geven verzoekers zussen les op een UNRWA-school (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Verder verklaarde verzoeker dat hij zelf ook in de carrosserie heeft gewerkt en dat zijn broers in de bouw of landbouw werkzaam zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 4). Verzoekers familie beschikt over boerderijen en bezitten een eigen huis in het kamp, waar zijn familie verblijft (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Voorts stelt verzoeker dat zijn familie het financieel goed stelt en momenteel geen hulp van UNRWA nodig heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 5). Dat de UNRWA verzoekers familie een aantal jaar geleden voedsel weigerde te geven, kan dan ook geenszins aantonen dat verzoeker niet naar het kamp kan terugkeren (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). De Raad erkent dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Libanon*" "*Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014) blijkt dat de socio-economische situatie en de leefomstandigheden in de Libanese vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Op basis van het bovenstaande maakt verzoeker echter geenszins aannemelijk dat hij in een dergelijke situatie terecht zal komen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar het kamp, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet werd aangetoond dat verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten.

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de door verzoeker aangevoerde situatie van ernstige onveiligheid, kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van vroeger gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Libanon*" "*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*" van 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nog toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Het gros van de terreuraanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, al vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen door het Syrische leger en Syrische rebellengroeperingen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Verzoeker verwijst in onderhavig verzoekschrift naar het aan het verzoekschrift toegevoegde artikel en stelt dat de toestand in het kamp sinds de oorlog die sinds juli 2014 opnieuw woedt tussen de Palestijnen en Israël gevaarlijker geworden is. Tevens stelt hij dat er zeer strenge veiligheidsmaatregelen opgelegd werden door het Libanese leger, nadat er vanuit Zuid-Libanon raketten zouden zijn afgevuurd naar Israël. De Raad stelt vast dat uit dit artikel blijkt dat de veiligheidsmaatregelen en de controleposten aan het kamp verstrengd werden, maar hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de actuele situatie in het kamp er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt dan ook geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.14. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker uitgesloten dient te worden van de bescherming onder de Vluchtelingenconventie en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF